

Magyarország Nagykövete
Berlin

Berthold Kohler úr részére
kiadó
Frankfurter Allgemeine Zeitung

Tisztelt Kohler Úr!

Engedje meg, hogy lapjuk mai vezércikkére reagáljak. Biztosíthatom, hogy nem reagálok minden Magyarországról megjelenő cikkekre, nyilatkozatra (akkor a nap 24 órája biztosan nem lenne elég). Amiért ezt most teszem, annak két oka van. Az egyik a „FAZ” iránti tisztelet. Hazámról az elmúlt napokban több száz cikk, kommentár, nyilatkozat, interjú jelent meg. Jelenlegi állás szerint öt (öt!) esetben fordult elő, hogy a támadott, kritizált magyar álláspont megjelenhetett. Ezek között volt az „FAZ” is. (Mindenki megnyugtatóra jelzem, hogy az „FAZ” is erősen kritikus, és ez a kritika személyes megítélésem szerint esetenként viszont kritizálható lenne, de az a mai állapotok között különös érték, ha a másik vélemény, a másik álláspontja nem kerül karanténba.) Emellett nem egy alkalommal kaptam lehetőséget Öntől, és munkatársaitól a személyes beszélgetésre, vitára, amelyek nehézségi foka egyenesen arányos volt azok civilizált, európai természetével.

Ma a címlapon „*Tetőgerendával*” címmel kommentálja munkatársa az Európai Bíróság tegnapi ítéletét. Tisztában vagyok azzal, hogy sokfelé és sokaknál erősek az indulatok, szívesen alkalmaznának velünk szemben testi fenytést – akár tetőgerendával, akár deresre húzással, akár nyilvános utcai felpofozással -, de maradjunk a szikár tények és a hosszabb távú megfontolások talaján.

Maga az ítélet világos. Három ország megsértette az európai jogot annyiban, hogy nem teljesítette a 2015. szeptember 22-én elfogadott tanácsi határozat végrehajtásából fakadó kötelezettségét. Az Európai Bíróság itt megáll. Hogy lesz-e további fejlemény, annak eldöntése az Európai Bizottság kompetenciája. Láthatóan nem kevesek csalódtak, hogy – egyelőre - nem került elrendelésre konkrét szankció, pedig már kihozták a fészerből a „tetőgerendát”.

Teljes mértékben egyetértek egyúttal a cikk szerzőjével abban, hogy választ kell adni arra a kérdésre, hol a közös akarat a közös problémák megoldására. A bírósági ítélet és a korona vírus elleni harc mentén kibontakozott „politikai vírus” kezelése alapvető kérdés, ennek sikerén múlik az Európai Unió egyben maradása, a von der Leyen által jogosan szorgalmazott izomzat felépítése.

A cikkükben felszólítanak bennünket arra, hogy végre ébredjünk már fel. Beszéltünk már róla, az ominózus napon, 2015. szeptember 22-én hazám állandó képviselőjeként a tanácsi vita részese, sőt aktív szereplője voltam. Amit akkor éreztem, utólag beigazolódtott: az európai

Magyarország Nagykövete Berlin

integráció történeke egyik legszomorúbb napja volt az. Négy és fél évvel később azt kell mondanom, sokáig csak Magyarország és visegrádi szövetségesei ébredtek fel. Sőt mi nem csak felébredtünk, de ébren is maradtunk, és az EU, így Németország „várkapitányaként” voltunk a schengeni vívmányok egyetlen őrzői. Ennyit a megbízhatóságról és a szerződéses hűségről. Az európai jogot nem mi ignoráltuk, hanem azok, akik azt mondták, hogy a külső határokat nem lehet megvédeni. Négy és fél keserves év van mögöttünk, és 2020 elejének drámai fejleményei kellettek ahhoz, hogy a magyarok 2015-ös igazsága európai *mainstream*-mé válhasson.

Magáról a tanácsi határozatról azóta két dolog világosan kiderült. Egyrészt az, hogy semmit nem old meg. Mi már akkor mondtuk, hogy ha nem védjük meg a külső határt, akkor vége a schengeni rendszernek, az európai élet- és gazdasági modellnek. Mi már akkor mondtuk, hogy a súlyos helyzetben lévő embertársaink száma olyan nagy, hogy ezt a problémát európai földön nem lehet kezelni, a megoldás nem az Európa területén megoldhatatlan problémák importja, hanem a segítség exportja. Akkor sokan, köztük a Tanács akkori elnöke, aki azóta is rendszeresen támadja hazámat a német médiákban anélkül, hogy lenne lehetőségünk arra reagálni, azt gondolták, hogy a 98,255-s kvóta mindent megold. Azt azért ne hagyjuk a levegőben lógni, hogy ennek a kontingensnek a 35 % került végrehajtásra, azaz az a megállapítás, hogy ez a három ország nem teljesítette kötelezettségét, felveti a diszkrimináció kockázatát.

A tanácsi döntés tartalma legalább annyira volt tévút, mint az annak elfogadásához vezető út. (Erre vonatkozó személyes élményeimet hivatali fegyelmezettséggel megtartom magamnak, mindaddig, amíg a titoktartási szabályok hatályban vannak.) Ezt nem csak mi, magyarok látjuk így. Egy közelmúltbeli interjúpartnerem, aki prominens zöld politikus és stratégia, és nem igazán szimpatizál a magyar kormánnyal (azt egyszerűen rasszistának tartja, ami persze durván sértő) azt mondta erről, hogy „mindig is elhibázottnak tartottam az EU-n belül egy mechanikus kvóta kikényszerítését”.

De akkor hogyan tovább? Hol a munkatársa által hiányolt akarat a közös problémák közös megoldására? Magyarország szerint ez nem reménytelen vállalkozás, de kétségtelenül nem kis kihívás az Európai Bizottság számára, amikor majd beterjeszti a javaslatát.

Álláspontunk három pillérre épít. Az első minden kétséget kizáróan jelentőségénél és sorrendiségénél is fogva a külső határok védelme. Igen, az erőd létrehozása. Ez sokaknak nem hangzik szépen, de ettől még igaz, és életszerű. Miután sokan pénzügyi szankciókat követelnek hazámmal szemben, számukra jelzem, a külső határ védelmének költségei esetünkben az elmúlt négy és fél évben elérték a másfél mrd €-t, amit szinte teljes egészében az állítólag anti-szolidáris magyar adófizetők finanszíroztak, és amelynek költségvetési fedezetéhez a szankcionálandó Orbán-kormány gazdaság- és pénzügypolitikája biztosított alapot. Ez év elején a hasonló kihívással szembenező Görögország – egyébként helyesen! - nem csak erkölcsi és politikai támogatást kapott, hanem 700 mio €-t is. Ha az európai összteljesítményt vesszük

Magyarország Nagykövete
Berlin

figyelembe, akkor Magyarország már itt a legjobban teljesítő, leginkább szolidáris tagállamok egyikének tekinthető.

A második pillér a menekülést kiváltó okok elleni fellépés. Sok száz magyar katona látja el szolgálatát távoli válságövezetekben. Életüket kockáztatják, az adófizetők pedig nem kis összegekkel finanszírozzák az afganisztáni, iraki, mali és balkáni missziók költségeit. Ez is szolidaritás a javából.

A harmadik pillér a legvitatottabb, de ott is nagy a konvergencia. Magyarország álláspontja, hogy nem néhány száz migráns elosztása, hanem tízezrek helybeni támogatása a helyes és működőképes forma a bajban lévő embertársaink megsegítésére. A „*Hungary Helps*” – ami németül is hozzáférhető a nagykövetség honlapján – olyan teljesítmény összegzését tartalmazza, amit büszkén vállalunk.

Egy pont marad nyitva, a kötelező elosztás. Ennek jogi, szerződéses alapja nincs. Tartalmi oldalról is problémás, hiszen az Európa határaihoz eljutó migránsok többsége tudja, hogy hova akar menni, másrészt a krízis övezetekben sokkal több és sokkal nagyobb bajban élő százmilliók várnak segítségre. Ha van olyan tagállam, aki hisz az elosztásban, aki akár humanitárius, akár gazdasági megfontolásból ezt a modellt (is) preferálja, ezt megteheti. Ezt kötelezővé tenni hiba volt, ezt keserves viták és civakodások után talán a többség megértette. De ugyancsak súlyos hiba lenne, ha ezt tekintenénk a szolidaritás egyetlen mércéjének.

Tisztelt Kohler Úr!

Felajánlom együttműködésemet, hogy a kihívások dzsungelében ezzel a „tetőgerendával” törjünk Európának utat.

Berlin, 2020. április 3.

Üdvözlettel:

Dr. Györkös Péter